

Bil je Korošec in nekdanj Vrhnikov tovariš na klopeh spodnje gimnazije.

Njegova soproga pa je bila dolga, suha ženska zoprno se križavajočih oči in velikih ust, iz katerih so ji gledali dolgi, rumeni zobje zgornje čeljusti; bezala je le iz daljave v skledo s sladkim ukuhanim sadjem, pred seboj pa je tiščala polovico race. Sklenila je, da si jo vzame v popirju domov; saj si je bila že najedla, da je jedva dihala.

Tudi ona ni veliko govorila, nego le prikimavala Kocmurki, ki je na dolgo in široko pripovedovala najzanimivejše slučaje iz svoje mnogoletne prakse. Hitela je raje piti in jesti, da se vsaj nekoliko odškoduje za botrinjske stroške.

Babica si je bila še pred začetkom pojedine prilastila skrivoma skoro celo pogačo, nekaj jajec in klobas, pa četrť lonca masla. Vse to je skrila v svoj 'cekar' — svoj nerazdružni 'vade-mecum' —. Na krščenju je le pogumno popivala in še pogumnejše lagala, jedla pa je le malo. Navadno se je izgovarjala, da ima 'zopet pokvarjen želodec', ki ne prenese ničesar. To ji pa ni branilo, da je konec pojedine pobrala še zadnje kosčke mesnih in krušnih ostankov po krožnikih in skledah ter jih zmašila v svoj 'cekar'.

Vrhnik se ni skoro ničesar dotaknil. Stregel je gostom ter vsako minuto zlezel raz skrinjo in drsal k svoji Urški, nudeč ji kurje juhe, račjega mesa in kuhanega sadja. Potem se je sklonil nad dojenčka, ju poljubil, se smejal in jokal . . .

V treh urah so bile vse skleda in steklenice prazne.

Boter in botrica sta se tedaj poslovila ter najboljše volje odšla. Za njima je šla tudi Kocmurka s svojim cekarjem, ko je bila obljubila, da pride še parkrat obiskat Urško.

(Dalje prihodnjič.)

Kakó je bilo . . .

Zadel me je, ko blisk z nebá,
Pogled njegov na dno srcá;
Okrog je vse se zavrtelo.
Sladko me v srcu zbolelo.
Vsa krí je šinila v obraz,

Ko k sebi stisnil me čez pas . . .
Na prsi glavo sem sklonila,
Ko prvi sem poljub čutila.
Ne vem kedaj, ne vem kakó —
Oh, bilo je takó lepó . . .

I. N. Resman.

